

4/2016

SBOROVÝ ČASOPIS

Farního sboru Českobratrské církve evangelické v Hošťálkově

*I porodila svého prvorozeného syna,
Ev. Lukáše 2,7a*

Úvodník

Milí bratři, milé setry a milí přátelé, téma tohoto vydání sborového časopisu jsme chtěli věnovat tématu „vánoč“. Zdá se to neuvěřitelné, ale je tomu opravdu tak. Končí starý církevní rok a adventem začíná rok nový. I v našem životě občas něco končí a nového začíná. Když něco končí, je nám smutno a tíží nás starosti jak bude vypadat to příští. Josef s Marií měli obavy, co je asi v Betlémě čeká, jak to vše dopadne. Nakonec vše dopadlo dobře, narodil se Kristus. Boží Syn přišel na svět, mezi nás bloudící a ustrašené, aby už nikdo, kdo uvěří, nezahynul, ale měl život věčný.

Přeji Vám všem požehnaný adventní čas, požehnané a radostné svátky narození našeho Spasitele. Vše dobré v novém roce.

Snad Vám k dobré náladě v tento sváteční čas přispěje náš časopis. Ať se vám čtení líbí a je k užitku.

Za redakci Lubomír Bureš

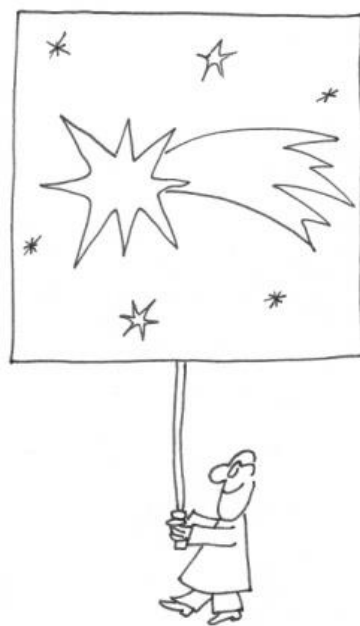
Prosinec

Jaké to světlo nezemské
že i stín vrhá bílý
na temnou naši zem

Jaké to poznání
že i vzlykot temnot
promění v Hosana

Jaké sevření
může uvěznit
když shora už puká hrob

Miroslav Heryán

Vánoční zamyšlení

Náš zrak v těchto dnech ulpívá na známém betlémském příběhu. Můžeme si jej jít také prohlédnout do mnohých kostelů a nejen tam. Stojíme před ním ve zbožném údivu. Na světě jsou v těchto dnech vystaveny miliony betlémů. Ale co myslíte, je ten betlémský výjev k něčemu víc než jen jako dobrá pastva pro oko? Když nad tím tak uvažujeme, potřebujeme jej k něčemu víc, nebo snad ani ne? Když odstraníme všechny obaly a nánosy, kterými jsou vánoční svátky obestřeny, pak tu máme samotné jádro Vánoc. Tím nepochybně je: „**Narodil se vám Spasitel!**“

Ale hned první důležitá otázka: **Potřebujeme vůbec nějakého Spasitele?** Kdyby nás někdo pozoroval zvenčí, musel by si říci: vždyť to jsou lidé, kteří se bez Spasitele docela obejdou! Odpovědně a s velkým nasazením se chápeme svých věcí, od rána pilně vyděláváme na svou obživu, svědomitě stavíme své domovy, abychom měli kde bydlet, staráme se o své děti, aby z nich něco bylo a v životě se neztratily a uplatnily. Vše děláme pro to, abychom žádnou pomoc od nikoho nepotřebovali. A mnozí se

skutečně tváří, že žádného Spasitele nepotřebují.

Jenže možná je to všechno opravdu jenom vnější dojem. Skutečně se bez jakékoli pomoci obejdeme? Netoužíme - ani v hloubi svého nitra - po záchraně? Jak znepokojivý je stav světa, ve kterém musíme žít! Národy se navzájem nesnášejí, obviňují se, své obyvatele vyhánějí z domovů, ano i vybíjejí. Násilí si bezohledně klesí cestu, necouvne před žádnou krutostí. Lidský život pozbyl ceny. K tomu nás ovšem nepouští ani zcela obecná lidská nejistota, ten trvalý průvodce naší pozemskou existencí. Jakou máme záruku, že se do našeho těla nevpíjí zhoubná nemoc? Jakou obranu máme před neštěstím, které se v kteroukoli nečekanou chvíli může vlomit do našeho života a zadusit všechno naše tak pracně vybudované štěstí i všechny naše naděje? Jsou to otázky, které trápí snad každého. Skutečně, nepotřebujeme Spasitele? Od nepaměti se přece člověk ohlížel po někom, kdo by ho „spasil“ - před nemocí, neštěstím, ohrožením života; kdo by přinesl nápravu do neutěšeného stavu věcí.

Poselství Vánoc, které tu je, pro všechny zní: „Dnes se vám narodil Spasitel!“ Kéž by tato vánoční zvěst nezněla jenom v kostelích, ale i na

ulicích, v domech, domácnostech, a také po širých pláních světa těm, kdo jsou bez domova; kéž by dostihla srdce všech lidí.

Tu se však ozve otázka druhá: **Může nám ale pomoci Ježíš? - Je právě on tím Spasitelem?** - Může jím být ten, který přišel na svět jako odstrčené dítě a skončil na kříži!? Námitky a pochybnosti celých generací je možné shrnout do dvou pohledů: Ježíš se nám zdá příliš náboženský anebo zase příliš slabý. Ježíš žil v tak důvěrném vztahu k Bohu, že ho nazýval svým Otcem. A také všechno jeho jednání s lidmi cílilo k jedinému, totiž navrátit člověka nebeskému Otci jako jeho smířené dítě. Avšak stačí tento náboženský přístup na praktické problémy života? A také, všechny naše zkušenosti, které jsme se světem udělali, jasně ukazují, že nejkrásnější ideály jsou k ničemu, chybí-li moc, kterou bychom je prosadili. Jinak to ve světě prostě nechodí. Tolikrát jsme se již přesvědčili o tom, jak bývají právě ti nejušlechtilejší z lidí odstavováni, aby jejich místo v čele zaujali lidé, kteří toho mnoho v hlavě nemají, často bezcharakterní, bezohlední. Co ale může v tomto tvrdém, konkurenčním zápase pořádku Ježíš?

Slyšíme: „**Dnes se vám narodil Spasitel!**“ Ano, to slyšíme - ale

popravdě - moc tomu nevěříme, moc na to nespolehneme, moc s tím nepočítáme.

Ale ještě třetí námitka: **Jenže, už jsme vyzkoušeli mnohé jiné cesty, ale k vytouženému cíli nevedla žádná z nich.** Síla, která se podle všech zkušeností zdá být nezbytnou, se snadno zvrhne v násilí! A násilí není schopno nastolit pokoj vůbec žádný. Násilí zasévá jen nový odpor a nové násilí.

Ježíš přináší podnět jiný: co kdybychom tak začali s nápravou sami u sebe, dříve než začneme spravedlivě kárat a trestat druhé. A tu najednou vidíme, nejsou to jen vnější síly a okolnosti, které nám zkazily život. Častokrát bylo mnoho sporného a problematického také na našem vlastním přístupu a jednání. To je celý smysl Ježíšova jednání a vystupování. Nejdříve dát do pořádku svůj vlastní vnitřní stav! Jemu jde o naše smíření s nebeským Otcem. Proč? Proto, abychom v Bohu, na kterého jsme možná zapomněli, nebo kterého jsme ztratili ze zřetele, znovu našli Toho, který je plný lásky, milosti a dobroty. Najdu-li ho opět, vše bude jiné. Jako dítě svého Otce budu nezávislý na lidské přízni nebo nepřízni, a proto také schopen odpustit křivdy, ustoupit z nároků. Záleží na tom,

mám-li hlubokou jistotu a bezpečí v Bohu. Je to jistota toho, že jeho náruč mě pronese každou ranou osudu. Je to jistota domova, který mne čeká. Když toto vím, pak mohu jít tímto světem pokojně. Tak dovede přetvářet a přetváří lidská srdce ona předivná moc narozeného Božího Syna.

Ale co se světem? Může nám snad být lhostejný? Dočkáme se též jeho nápravy? Protože Ježíš volí cestu tiché, proměňující lásky, ne násilného zvratu, neděje se jeho proměna náhle, v jednom okamžiku. Ještě stále má zlo ve světě v mnohém ohledu vrch. Přesvědčujeme se o tom velmi citelně neustále. Ale neustále jsme ještě také zváni, abychom se od zla odvrátili a začali je přemáhat dobrem. Není zde jen usmívající se „Jezulátko“ v betlémských jeslích - podržet si jen toto by bylo příliš málo. Je zde Ježíš Kristus, Pán - je zde jako ten, který si chce láskou podmanit také naše srdce.

Díky Bohu, již jsou zde lidé, jejichž srdce si Ježíš Kristus, Pán, podmanil, kteří se zříkají odplaty a hledají cestu smíření; jsou tu ti, které nezajímá především a v první řadě vlastní prospěch, ale dobro druhých; jsou tu též ti, kdo odložili v sobě se shlížející spravedlnost a dovedou odpustit. Ovšemže v tomto světě často

prohrávají a za svůj postoj a svou víru také trpí. A přece, jsou to již zde, mezi námi a v naší současnosti jasná a živá znamení věku příštího.

„Dnes se nám narodil Spasitel!... Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj, lidem dobrá (Boží) vůle.“ Je to jasná přímá úměra. Tam, kde víme o Bohu na „výsostech“ - tedy o Bohu, který je nad námi a ve všem nás přesahuje - kde s ním počítáme, vážíme si jej a ctíme jej, tam pokoj na zemi bude zaujímat stále větší prostor a bude se mezi námi stále více uplatňovat dobrá Boží vůle, proti naší z vůli - Bohu k radosti a k radosti i užitku také nám.

Modlitba

Děkujeme ti Bože, náš Otče, že tvou nebeskou slávu smíme zde na zemi vidět v nemluvnátku ležícím v jeslích. Oslavujeme tě, že jsi v Ježíši Kristu přišel mezi nás v ponížení a chudobě, abychom poznali, že naše záchrana a pravé štěstí neleží v tom, v čem je hledáme my. Dej nám, abychom si ničím nenechali přehlušit radost a potěšení z této zvěsti vánočního evangelia - ať už se třeba cítíme bezmocní ve svém stáří, opuštěnosti nebo nemocech. Dej, ať vánoční evangelium o tvém Synu, ohroženém hned po narození, posilu-

je nás i všechny, kdo jsou ohroženi bezprávím, nespravedlností, násilím. Ať vánoční evangelium o hvězdě, která přivedla hledající až k jeslím do betlémské stáje, zvěstuje všem, že celý vesmír má svůj smysl v narozeném Mesiáši, a ať tato zvěst potěší všechny, kterým se smy-

sl života vytrácí. Otče všech lidí dej, ať evangelium, ve kterém nebeští andělé zvěstují pokoj v právě narozeném Spasiteli, přinese tento pokoj a mír celému světu.

Amen

Petr Maláč

Osobnost naší církve

*ThDr. h.c. Václav Kejř
synodní senior ČCE*

Václav Kejř se narodil 15.října 1904 v malé obci Bechlín, kousek od Roudnice nadLabem. Tenkrát to bylo ještě Rakousko-Uhersko. O jeho životě toho není moc napsáno. Studia teologie absolvoval v Americe, odkud se v roce 1933 vrátil a jako vikář nastoupil do sboru v Daňkovicích. Zde si počínal velmi úspěšně. Sbor v Daňkovicích se tehdy potýkal s velkou krizí, protože po smrti faráře

***

Švandy v roce 1909, byl sbor bez kazatele. Sice se tam pár farářů vystřídalo, ale sbor to nijak neposílilo. Tento neutěšený stav skončil příchodem vikáře Václava Kejře. Díky své energii dokázal vyburcovat členy sboru k nebývalé aktivitě. Byla založena nedělní škola pro děti a sdružení mládeže. Pokládal děti a mládež za budoucnost nejen sboru, ale celé církve. Na to kladl velký důraz a prvořadý svůj pastorační úkol.

V roce 1938 byl zvolen druhým farářem ve sboru v Novém Městě na Moravě. Prvním farářem byl Vincenc Vašíř. V Novém Městě působil celých 31 let, kdy byl v roce 1969 zvolen synodním seniorem ČCE. Touto funkci zastával dvě období až do roku 1977. V roce 1969 bylo ustanoveno, že se funkční období synodního seniora snížilo z původních šesti let na čtyři. Mnozí si jistě živě pamatují jaká to tenkrát byla doba. Rok po

obsazení naší země „bratrskou“ armádou se začínají uzavírat hranice, začíná normalizace a když v roce 1977 Václav Kejř své druhé funkční období končí, je podepsána Charta 77. Byla to zlá doba, kdy byly ustanoveni tzv. církevní tajemníci. Bez jejich souhlasu se nemohla konat žádná církevní ani sborová akce, jako např. sborový den. V této těžké době vedl svou církev navzdory politickému tlaku se ctí, vážností a vkládal do své práce opět svou energii. Já si na něj velmi dobře vzpomínám, ikdyž jsem byl tenkrát malý klučina. Jeho syn Josef Kejř byl v té době farářem kolínského sboru a můj tatínek kurátorem. Václav Kejř často kolínský sbor navštěvoval a při jeho kázáních bylo opravdu ticho jako v kostele. Když se objevil a přicházel ke stolu

Páně v černém taláru a na krku zlatý řetěz s kalichem, tak ačkoliv jsou děti většinou velmi neposedné, v tento okamžik a potom celé bohoslužby jsme my děti byly neuvěřitelně hodné. Václav Kejř měl obrovské charisma. Jeho hlas zněl takovým archaickým patosem a jeho uhrančivý pohled nás doslova přibil do lavic. I potom, co v roce 1977 jako synodní senior skončil a bydlel u svého syna v Mělníku, tak Kolín velmi často navštěvoval, kázal a my měli velký svátek.

V roce 1975 mu Komenského evangelická bohoslovecká fakulta v Praze udělila čestný doktorát teologie. V Mělníku se jeho život uzavírá 19.ledna 1989, kde je také pochován.

Lubomír Bureš

***

Není tak důležité, do kolika církví se rozcházíme,
ale kolik jich je, když se spolu sejdeme.

Hledej Boha tam, kde se ti zdá, že není.

Pavel Kosorin

Wylposovské Gloria

Vánoce v sibiřském lágru - z knihy **Návrat** od Marie Calasanz Ziescheové –
Karmelitánské nakladatelství

„Byl Štědrý večer roku 1947. Samozřejmě jsem si už dlouho před tím všiml, že se něco chystá. Vánoce byly za dveřmi. Kamarádi si spolu všude šuškali, tajně z lesa nosili jedlové větvičky a dokonce si broukali různé vánoční melodie. Jeden zajatec, který pracoval v táborové kuchyni, obstaral lahvičku s vínem.

Dodnes nevím, jak je možné, že byli Rusové toho večera tak nedbalí a opravdu si nevšimli, že se několik zajatců odebralo do sedmé šachty. Nikdy jsem se na to Thomase neptal. Určitě to ale napravím, až... jestli,“ Helmut se zaráží a polkne. „Jestli se z toho dostane. Snad byli i mezi Rusy takoví, kteří si tehdy večer ničeho všimnout nechtěli. Ani desetiletí trvající ateistické výchově se nepodařilo ve všech Rusech vymýtit křesťanskou víru. Nejprve jsem zvědavě nakukoval do štol. Co tam bylo k vidění? Převrácený vozík s deskou z neohoblovaných prken, které si kamarádi někde opatřili. Na něm leželo bílé prostěradlo, které si „vypůjčil“ pomocný ošetřovatel v lazaretu. Kříž byl příznačně spletený z ostnatého drátu. Ve dvou prázdných konzervách bylo pár jedlových větviček. Důlní lampy osvětlovaly plechový talíř s bílým chlebem a plechový pohár s vínem. Chtěl jsem si zavtipkovat: „To je ale nádherná vánoční katedrála!“ Když jsem však mužům pohlédl do zbídačených vousatých tváří, slova mi uvízla v krku. Byly plné víry a očekávání. Jeden z nich, ten největší, Thomas, který měl na sobě jako všichni ostatní jen otrhanou vězeňskou kazajku, mi věnoval dlouhý, velmi dlouhý pohled. Jeho pohled mi říkal: „Modlím se za tebe!“

Spěšně jsem odtamtud odklopýtal a zaujal své místo u vchodu do šachty, těsně u těžebního koše. Nechtěl jsem ze všeho toho „zbytečného kouzlení“, jak jsem to v duchu posměšně nazýval, nic vidět ani slyšet. Vůbec nic mi po tom všem nebylo. Přesto jsem však samozřejmě slyšel - mumlající hlasy a tichý zpěv, proklaté koledy! Tu najednou zazpívali „Tichou noc, svatou noc“ - oblíbenou píseň mojí maminky a tatínka. Nejraději bych si zacpal obě uši, ale poslouchal jsem jako očarovaný. Vždycky jsme to museli zpívat u rozsvíceného stromečku. A v tu chvíli jsem rázem pochopil, že mi není smutno jen po domově, ale i po něčem mnohem větším: po čisté a průzračné víře mého dětství: Tichá noc, svatá noc! Kéž bych se tak mohl v životě ještě jednou vrátit nazpět až

do doby, kdy jsem tuto svou víru obětoval zvrácené hnědé ideologii!

Byl jsem tak zahloubaný a duchem nepřítomný, že jsem vůbec neslyšel přicházet Rusa, který se přede mnou najednou vynořil. Můj Bože, musím kamarády varovat! Ještě můžou zhasnout lampy a zachránit se v postranních štolách. Co jsem měl dělat? Tu se však stalo něco zvláštního a podivuhodného. V tomto okamžiku nejvyšší nouze jsem už měl v mysli jenom dvě slova, kterým jsem se ještě před chvílí vysmíval. Vydrala se na povrch. Ze všech sil jsem křičel: „Ježíši Kriste!“ a pak znovu: „Ježíši Kriste!“ Ruský voják se zarazil. Zvedl ruku. Strachy jsem se přikrčil. Byl jsem si jist, že mě uhodí. Ale ne! Párkrát mi poklepal na rameno a svým hrdelním hlasem řekl: „Kristus... dobrý... dobrý!“ Pak se s přátelským úsměvem otočil a odešel. Spěchal jsem ke kamarádům, kteří strnule stáli před improvizovanými jesličkami ve vozíku. Zajímavě jsem jim pověděl o zázraku, kterého jsem byl svědkem. „A pročpak jsi volal Ježíše Krista?“ zeptal se mě vážně Thomas Volkner. Bezmocně jsem rozpřáhl ruce. Pak jsem se přiznal: „Protože věřím!“ Tu přes knězův obličej přeběhl záblesk štěstí a Thomas zazpíval Gloria, wylosovské Gloria. . .

s laskavým dovolením vybral Milan Michalík

***

Trochu jiné Vánoce

Vánoce - čas kdy si připomínáme příchod Spasitele. Adventní doba ohlašuje jejich příchod, příchod času radosti a veselosti. S Vánocemi jsou spojeny i starosti, snažíme se připravit se na svátky tak, abychom je prožili co nejlépe, chceme také udělat radost svým blízkým, těšíme se na vánoční atmosféru a na to, že bude čas na návštěvy rodiny a přátel a popovídáme si nad našimi, zaručeně nejlepšími, vanilkovými rohlíčky.

Ale někdy se může stát, že všechny naše plány a přípravy jdou vniveč, všechno je naráz jinak. Tak to prožil můj velmi dobrý přítel a spolu s ním i jeho rodina vloni. Před Vánoci 2015 byl na pracovní cestě autem v Praze, a když se na křižovatce rozjížděl na zelenou, srazil nějakou starou paní, která nestihla přejít přechod. Vstoupila na přechod už na červenou, asi si myslela, že to ještě stihne, vedle něj vpravo stál taxík, taxikář si jí všiml, ale kamarád ji neviděl. Naráz byl tak nešťastný, že stará paní v sanitce zemřela.

Když jsem to slyšel, myslel jsem si, že vina je na její straně, protože paní přecházela na červenou, ale kamarád mě vyvedl z omylu. V takovéto situaci se vina přisuzuje řidiči, který má předvídat, že by někdo na přechod mohl vstoupit. Nehoda byla kvalifikována jako zabití z nedbalosti, trestní sazba je v řádu let.

Byl jsem v šoku. Kladl jsem si otázku, co teď bude? Tady končí veškerá legrace. Modlili jsme se za naše přátele, přáli jsme si, aby soud dopadl v jeho prospěch, ale současně jsme si uvědomovali, že zemřel člověk. To nejde přejít jenom tak.

Čas od času jsem mu zavolal, jak to pokračuje. Byl u výsledku na policii, ale zdálo se, jakoby věc usnula, pořád se nic nedělo. Napsal dopis dvěma pozůstalým, kde vyjádřil svoji upřímnou lítost nad tím, co se stalo a nabídl jim finanční vyrovnání. Dostal odpověď od jejich právníka, kde stálo, že žádné finanční prostředky nemohou nahradit ztrátu blízkého člověka, ale že pokud by se mělo mluvit o penězích, musela by být částka podstatně vyšší, než kterou jim nabídl. Aby projevilo dobrou vůli, nějaké peníze jim přesto poslal.

V říjnu proběhl soud, kde se kamarád znovu omluvil pozůstalým, uznal svoji vinu a požádal pozůstalé o odpuštění. Při rozhodování soudu hrálo

velkou roli to, že paní prokazatelně vstoupila na přechod na červenou. Závěr byl takový, že trestní stíhání bylo zastaveno, kamarád spáchal přečin a vzhledem k závažnosti nehody mu byla udělena zkušební doba 2 roky. Další finanční požadavky pozůstalých nebyly přijaty. Státní zástupkyně nepodala odvolání. Všechno tedy dopadlo dobře a zdá se, že tím všechno skončilo.

Člověk, který se do takové situace nedostal, si asi dost dobře nedokáže představit, co by prožíval. Asi by se nám pořád vracel ten okamžik, kdy došlo k nárazu. Kladli bychom si znovu a znovu otázku, proč jsme se nepodívali pořádně a ještě jednou doprava, jestli tam někdo není. Co teď bude? Jak dopadne soud? Půjdu do vězení? Jestliže s největší pravděpodobností ano, pak na jak dlouho? Jak to postihne moji rodinu? A co ta druhá rodina, která byla nehodou zasažena? Vnuci a vnučky, kteří přišli o babičku. Byla to moje vina? Nebyla to moje vina?

I když již proběhl soud, který rozhodl, a na některé otázky dal odpověď, stále zůstalo dost takových, které se budou ještě dlouho vracet. Věci se ale staly a nelze je už vzít zpět. Člověk se v takové situaci může spolehat pouze na to, že jestliže vyznáváme svoji vinu, Bůh je tak věrný a

spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti (1 J 1,9) a že Ježíš jako dárce pokoje přichází se svým pokojem do našeho života právě v takových situacích, kdy si sami nevíme rady.

Po přečtení si asi každý udělal názor na to, co se vlastně stalo a na čí straně je vina. Někdo bude vinit kamaráda, který se pořádně nerozhlédl, někdo jiný tu starou paní, která tam neměla co dělat. Soud řekl, byla to nešťastná souhra okolností, a i když se stala tragédie, nelze celou vinu přisoudit pouze jedné straně. A myslím, že i my se často dostáváme do situa-

ce, kdy věci nejsou černobílé a je třeba je vidět z více stran. Pak třeba zjistíme, že to zdaleka není tak jednoznačné, jak se na první pohled zdá. Budme tedy raději velmi zdrženliví ve svých soudech. A nejlépe když si budeme znovu a znovu připomínat slovo Pána Ježíše "Nesud'te, a nebudete souzeni; nezavrhuje, a nebudete zavrženi; odpouštějte, a bude vám odpuštěno." (Luk. 6,37)

A až budeme sedat letos v zimě do auta, zkusme si tento příběh připomenout.

Zdeněk Žamboch

***

Démon souhlasu

Něco málo o knize Dominika Tatarky

Jméno Dominika Tatarky, slovenského spisovatele, mnohým už moc neříká. Původně učitel, později spisovatel prorežimně angažovaný v padesátých letech, později účastník reformního spisovatelského hnutí koncem šedesátých let, později disident a jeden z mála slovenských signatářů Charty 77, vyškrtnutý ze všech seznamů československých spisovatelů a v podstatě zakázaný. Zemřel v první polovině roku 1989. Svůj život,

své působení a úvahy vložil do jedné ze svých knih s oním názvem „Démon souhlasu“. Píše, jak se všechno v jeho hlavě promíchalo, resp. bylo promícháno a on byl veden k tomu, aby jenom souhlasil. Jemu a jeho spolupracovníkům bylo řečeno: „Jste schvalovacím orgánem, tak schvalujte, co vám vaši představitelé, Hlavní Maršál, předložili.“ A v další části knihy ještě píše o velkém Figurovi a malých figurkách. Tak to prožíval v padesátých letech a tak o tom píše ve své knize. A myslím si, že to není jen problém tehdejší doby a že je to

věc aktuální a současná. Mluvíme často o „démonu nesouhlasu“, o kritizování a nesouhlasu, ale stejně nebezpečný jako „démon nesouhlasu“ je i v dnešní době „démon souhlasu“. Prostě se tupě podřídí a kývat hlavou jako houpací kuň. A nemyslím tím jen na prostředí obecné společnosti, myslím i na společenství církve. Dominik Tatarka, autor této knihy, je přesvědčený, že člověk roste z pravdy, stojí na pravdě a celým svým konáním a myšlením pravdu dobývá. V tom vlastně následuje velkou postavu českých dějin Jana Husa, jakkoliv je-

jich východiska jsou rozdílná. Velkým nedostatkem této knihy ovšem je, že vyšla naposled v roce 1969 a asi nebude běžně dostupná. Našla by se možná někde v antikvariátě nebo v některé knihovně. K nalezení je na internetu, a kdo tímto médiem vládne, může ji tam po jistém hledání nalézt.

(Dominik Tatarka, Démon sùhlasu, Slovenský spisovateľ Bratislava, 1969)

Milán Michalík

***

Dopis od našeho adoptovaného chlapce Dheeraje Rgie

Drazí přátelé z ČCE Hošťálková,

díky Bohu se mám dobře a doufám, že se tam u vás máte také fajn. Dokončil jsem závěrečné zkoušky a dostal jsem dobré známky, takže jsem postoupil do sedmé třídy. Učení mě velmi baví.

Každý den se naučím něco nového. Obzvláště se rád učím nové věci v anglické konverzaci.

Na naší biblické škole jsme měli slavnost, na které jsem se naučil nové verše, obrázky a příběhy. Moc se mi tam líbilo. O přestávkách bylo občerstvení, na kterém jsem si moc pochutnal.

O těchto prázdninách jsem navštívil Kašmír. Moc se mi tam líbilo. Také jsem se naučil jezdit na kole. Po prázdninách jsem se vrátil zpět do internátu, kde jsem se setkal s kamarády, se kterými mi bylo dobře.

Jsem vděčný Bohu, že mi dal vás jako sponzory a jsem mu vděčný, že mi dal takové milé bratry na internátě.

Děkuji vám mnohokrát.

Dheeraj Rai

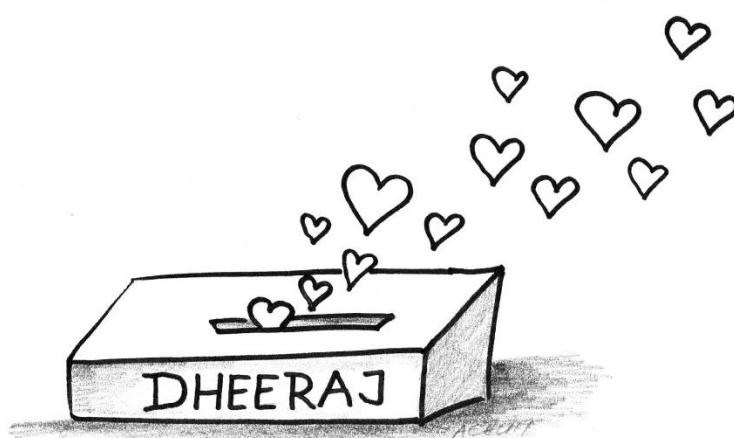
Děkuji vám všem, kdo jste dosud Dheeraje podporovali finančně i morálně.

Chceme v jeho podpoře pokračovat i v příštím roce. Finanční podpora mu umožňuje pokrýt náklady na vzdělání (školné, knihy, pomůcky do školy, povinnou uniformu a další poplatky), dle potřeby doučování zdarma, přístup k počítači s možností přístupu na internet, boty, deštník, oblečení a lékařskou péči. Celkové roční náklady činí 9 600,- Kč.

Pokud máš zájem Dheeraje podpořit, můžeš tak učinit u učitelů nedělní školy nebo u pokladní sboru, s. Kamily Zimčíkové. Děkujeme.

Jana Flachsová

***

Adventní večery ve sborovém domě, vždy v 19h.

neděle 27. 11. - f. Pavel Čmelík z Leskovce

úterý 29. 11. - f. Bronislav Czudek ze Vsetína d.s.

úterý 6. 12. - br. Jan David ze Vsetína

neděle 11. 12. - j. Martin Tomešek z Jablůnky

úterý 13. 12. - f. Wiera Jelinek z Ratiboře

neděle 18. 12. - „Večer chval“

***

Žáci a učitelé ZUŠ MORAVA pořádají

ADVENTNÍ KONCERT

V pátek 16. prosince 2015 v 17.00 h
v evangelickém kostele v Hošťálkové

Srdečně zveme!!!!

ADVENTNÍ, VÁNOČNÍ A NOVOROČNÍ PROGRAM 2016

neděle 27. listopadu: 1. adventní neděle

- ❖ bohoslužby s Večeří Páně, sborový dům v 10 hodin
- ❖ 1. adventní večer, sborový dům v 19 hodin – slouží f. Pavel Čmelík z Leskovce

Úterý 29. listopadu:

- 2. adventní večer, sborový dům v 19 hodin – slouží f. Bronislav Czudek ze Vsetína

neděle 4. prosince: 2. adventní neděle

- bohoslužby, sborový dům v 10 hodin

úterý 6. prosince:

- 3. adventní večer, sborový dům v 19 hodin – slouží br. Jan David ze Vsetína

neděle 11. prosince: 3. adventní neděle

- bohoslužby, sborový dům v 10 hodin
- 4. adventní večer, sborový dům v 19 hodin – slouží j. Martin Tomešek z Jablůnky

úterý 13. prosince:

- ❖ 5. adventní večer, sborový dům v 19 hodin – slouží f. Wiera Jelinek z Ratiboře

pátek 16. prosince – neděle 18. prosince:

- ❖ víkendovka mládeže

pátek 16. prosince:

- adventní koncert, kostel v 17 hodin

neděle 18. prosince: 4. adventní neděle

- ❖ vánoční slavnost nedělní školy, sborový dům v 10 hodin
- ❖ večer chval; sborový dům v 17 hodin

sobota 24. prosince:

- ❖ štědrovečerní bohoslužby, kostel v 16,45 hodin

neděle 25. prosince: Boží hod vánoční

- ❖ bohoslužby s Večeří Páně, sborový dům v 10 hodin

pondělí 26. prosince: 2. svátek vánoční

- ❖ bohoslužby, sborový dům v 10 hodin – slouží Josef Hurta

sobota 31. prosince:

- ❖ bohoslužby na závěr roku s následným programem, sborový dům v 18 hodin

neděle 1. ledna: Nový rok

- ❖ novoroční bohoslužby s Večeří Páně, sborový dům v 10 hodin

pondělí 9. ledna až neděle 15 ledna:

- ❖ alianční týden modliteb; sborový dům vždy v 19 hodin

Ke všem těmto shromážděním Vás srdečně zveme.

Výklad církevních pojmů

„Členství v církvi ČCE“

Občas se setkáváme s dotazy zaměřenými na členství v naší církvi—Jak se můžu stát členem sboru? Jaká jsou práva a povinnosti člena sboru? Jak své členství mohu ukončit? Na tyto a další otázky týkající se členství v Českobratrské církve evangelické (dále ČCE), najdeme odpověď v církevních rádech ČCE (Církevní zřízení a Řád členství v církvi – viz. <http://www.evangnet.cz/cce/czr/>).

Členem ČCE je ten, který byl přijat a evidován jako člen některého farního sboru za podmínky, že byl řádně pokřtěn (v dětství nebo v dospělosti), a to buď v některém farním sboru ČCE či v jiné křesťanské církvi. Členům jiných křesťanských církví může ČCE propůjčit členství, jestliže o to v některém jejím sboru požádají.

Zájemce o členství podá žádost o přijetí do ČCE staršovstvu farního sboru, jehož součástí chce být a ve kterém chce být evidován. Staršovstvo ověří, zda zájemce splňuje podmínku křtu a zda se seznámil se základy učení ČCE, vyznal svou víru a účastní se sborového života. Za nezletilé děti a nesvéprávné osoby vyznávají při křtu zástupně svou víru rodiče či jiný zákonný zástupce. Každý nový člen je přijat v rámci nedělního shromáždění.

A jaká jsou práva a povinnosti člena sboru? Úkolem církve je poskytnout svým členům duchovenskou a pastýřskou péči, církevní služebnosti a účast na správě církve.

Od svých členů žádá, aby pilně četli Písmo svaté, aby setrvali v bratském obecenství života kolem Slova Božího a svátostí, vychovávali spolu s církvi své děti ve víře, společně oslavovali Boha, osvědčovali svou víru životem podle evangelia, v lásce sloužili svým bližním a nesli odpovědnost za zajištění hmotných potřeb církve.

Hlasovací právo mají členové, kteří plní své povinnosti v církvi a jsou starší 18 let.

Člen ČCE je povinen se odhlásit ze sboru, z něhož odchází a přihlásit se ve sboru, do jehož obvodu se přistěhoval nebo ve kterém chce být členem.

Vedení sboru je povinno vydat členu sboru na jeho žádost potvrzení o členství ve sboru, o křtu (pokud byl v tomto sboru pokřtěn), potvrzení o darech a potvrzení o hlasovacím právu v církvi.

Člen ztrácí členství v ČCE ústním nebo písemným prohlášením o vystoupení z ČCE podaným staršovstvu sboru, odnětím propůjčeného členství nebo vyloučením z církve.

K pravému členství v církvi Kristově patří radostná víra a vděčná poslušnost jejího ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Pána ve všech oblastech života, tedy v církvi i mimo ni. Ježíš Kristus nás povolává k následování. Jako členové církve jsme na cestě za ním stále živi jen z milosti a odpuštění Božího.

Je zodpovědností každého z nás, abychom vzali své členství v ČCE vážně a zhodnotili, co pro nás osobně znamená.

Jana Flachsová

***

Důležité kontakty:

Farář sboru: petr.malac@seznam.cz ; 739 244 679

Kurátorka sboru: janaflachsova@email.cz ; 739 091 325

Webové stránky sboru: <http://www.ccehostalkova.cz>

Děti píší Bohu

-Milý Bože, kdybys nenechal dinosaury vymřít, neměli bychom krajinu.
Udělal's to dobře.

Ferda

-Milí Bože někdy na tebe myslím i když se zrovna nemodlím.

Eva

-Milý Bože, zvířata se modlí taky k tobě nebo mají někoho jiného?

Iveta

-Milý Bože, proč se musím modlit, když stejně víš, co chci? Ale když tě to potěší, tak já se tedy modlit budu.

Zuzana

Dvě anekdoty nakonec

Za poslední období v našem kostele byly tři svatby, šest křtů a deset vloupání.

***

Žid Roubíček volá k Hospodinu: „Slyš Hospodine, co se mi stalo, můj syn se stal křesťanem!“

A z nebe se ozval hlas: „Jó, mě to povídejte, můj syn také!“

***

Biblický text:

Každý ať dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl, ne s nechutí ani z donucení; vždyť „radostného dárce miluje Bůh“.

2Kor 9,7

Salár a peněžité dary můžete zaplatit osobně v hotovosti po konci nedělních bohoslužeb paní pokladní, Kamile Zimčikové, nebo můžete zaplatit bezhotovostně na účet našeho sboru:

č.ú. 112 734 180/0300

Jako variabilní symbol použijte vaše číslo popisné a do zprávy pro příjemce uveďte: salár, dar, jméno a příjmení.

***

Sborový časopis vydává Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Hošťálkově. Vychází 4 x do roka. Neprodejné.

Příští číslo vyjde počátkem dubna 2017 a bude mít téma:

„Jaké byly a jsou naše velikonoce“.

Kontakt: lubomirbures@centrum.cz; tel.: 775 220 564
